

***Een bittere tegenslag in het duivenhok.
Schoonmaakbeurt werd fataal!***

Soms dan krijg je berichten die niet zo prettig zijn en waarbij het leven minder leuk lijkt te zijn. Onverwachte uitdagingen. Zo kreeg ik over enkel dagen terug te horen dat een zoon, van mijn reeds overleden broer, een hersenbloeding had gehad en in een zorgwekkende toestand verkeerde. Hij zou half verlamd zijn en kon ook niet meer spreken. Hij heeft nog maar kort de gepensioneerde leeftijd bereikt om nu met dit soort ziekte te maken te krijgen. Nu vraag ik me af waar hij dit aan heeft verdiend. Met alle anderen van de familie hoop ik natuurlijk ook vurig dat hij mag herstellen en het niet vergeefs zal zijn. Tegelijkertijd maakt een goede vriend van me, een ex-duivenmelker van 90 jaar, een moeilijke tijd door. Al zeker 50 jaar is hij op woensdagmorgen een trouwe bezoeker van me maar al enkele weken laat zijn gezondheid het niet meer toe om naar me toe te komen. Het gemis van zijn gezelschap heeft nu een groot leegte in mijn leven gebracht. Het fenomeen van het ouder worden heeft ook bij mijn vriend toegeslagen die hem nu noopt om het rustig aan te doen. Net als mij kreeg mijn vriend ook vaak genoeg gevraagd hoe het met hem gaat. Als ik die vraag gesteld kreeg, en nu ook nog, dan geef ik als antwoord dat het goed is. Hoewel dat niet zo is wil ik ook niet laten blijken dat ik ergens te oud voor ben. Alles ligt nog voor me open maar om het te doen is voor mij een taboe. Met het alsmaar ouder worden heb ik een andere kijk op het leven gekregen. Had ik vroeger zin om op vakantie te gaan dan heb ik die nu al lang niet meer. Ook vele andere mooie dingen interesseren me minder. Het zijn nu de kleine dingen die me beroeren. En hoe ouder ik word hoe erger het wordt. Zoals het voorval me beroerde dat zich onlangs afspeelde bij een van mijn beste duivenvrienden. Wat is het geval? Voordat hij zijn kweekduiven ging koppelen deed hij nog n's effen het hok en de nestbakken poetsen. Met het stofmasker op deed hij dat niet alleen met veger en krabber maar ook nog met de gasbrander. Met de vuurspuwende vlam werd over alle gaatjes en kieren gegaan en ook nog enkele vochtige plekje op de bodem werden droog gebrand. Na dit gedaan te hebben was het kweekhok nog mooier dan mooi. Voldaan en met de nodige trots opende hij even later het raam van het hok zodat de 12 doffers, die tijdens het poetsen in de buiten-ren verbleven, naar binnen konden. Zo geschiedde het. Onderwijl de 12 doffers zich weer over hun eigen broedbak mochten ontfermen was mijn vriend bezig met het

halen van de duivinnen voor de doffers. Dat was in en tijdbestek van amper 10 minuten gebeurd. Zo dames, **nu krijgen jullie het mannetje**, sprak hij vriendelijk tegen de duivinnen toen hij het kweekhok binnen stapte. En toen hij de eerste duivin wilde plaatsen, en hij zag dat al zijn 12 doffers **dood** in hun broedhok lagen, werd hij door een panische schrik bevangen. **Wat is dat?** Bij die aanblik viel zijn mond open van verbazing, zijn benen trilden en zijn hart sloeg over. De droom dat hij uit die 12 kwalitatieve kweekkoppels weer goede duiven zou kweken spatte op zondagmorgen als een zeepbel uit elkaar. Het leek zo mooi, maar zijn droom was maar kort! Wat ging er mis? Mijn vriend gebruikte de brander om het hok grondig te reinigen en alle bacteriën en schadelijke micro-organismen te vernietigen. Een logische keuze voor iedere toegewijde duivenliefhebber. Maar in zijn ijver vergat hij één cruciaal detail: het ventileren van het hok na de behandeling. Het was een dag die mijn vriend liever zou vergeten. Twaalf van zijn beste duiven, toppers die jarenlang voor prachtige prestaties hadden gezorgd, legden het loodje. Een tragedie die niemand had kunnen voorzien. Er wordt gedacht dat de intense hitte van de brander gassen heeft vrijgemaakt uit bouwmaterialen, zoals giftige dampen van behandelde houtsoorten. Deze dampen zijn in het hok blijven hangen, en bij gebrek aan frisse lucht zijn ze voor de duiven dodelijk geweest. Voor mijn vriend is dit verlies niet alleen materieel, maar vooral emotioneel. Elke duif was een metgezel, een weerspiegeling van zijn toewijding aan de sport. Het lege kweekhok herinnert hem nu aan een les dat ventilatie net zo belangrijk is als hygiëne. Hoewel hij momenteel in een mineurstemming verkeert, zoekt hij met zijn vele anderen duivenvrienden naar manieren om dit verlies een plek te geven. Want zoals iedere duivenmelker weet, ligt in elke tegenslag ook een kiem van doorzettingsvermogen en hoop. Laten we dit verhaal delen, niet om te oordelen, maar om anderen te waarschuwen voor de onvoorziene risico's van schoonmaaktechnieken. Zo kunnen we voorkomen dat iemand anders dezelfde pijnlijke ervaring hoeft te doorstaan. Hopelijk geeft deze benadering steun aan mijn vriend en een waardevolle waarschuwing aan andere duivenliefhebbers.

(Pie)